

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 368/06-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. novembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. V., bytom L., právne zastúpeného advokátkou JUDr. E. Z., N., ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu Levice č. k. 7 C 216/2001-235 zo 16. novembra 2005 a rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 6 Co 61/2006-264 z 9. mája 2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. V. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. augusta 2006 doručená sťažnosť Ing. M. V., bytom L. (ďalej len „sťažovateľ“), právne zastúpeného advokátkou JUDr. E. Z., N., ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva vlastníť majetok

podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 C 216/2001-235 zo 16. novembra 2005 a rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 61/2006-264 z 9. mája 2006 v konaní sťažovateľa ako žalobcu proti žalovanému N., a. s., o určenie vlastníckeho práva a vypratanie nehnuteľnosti. Sťažnosť bola doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 14. novembra 2006.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že žalobu z 8. novembra 2001 podanou okresnému súdu (v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 216/01) sa domáhal proti žalovanému N., a. s., určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v katastrálnom území L. Sťažovateľ sa zúčastnil dražby podľa zákona č. 427/1990 Zb. o prevode majetku štátu k niektorým veciam na iné právnické a fyzické osoby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 427/1990 Zb.“). Dražba sa konala 10. júla 1992 na Okresnom úrade L. Išlo o dražbu prevádzkovej jednotky – sklad nábytku, N. Dražbu organizovala K. pre okres L. Verejná dražba bola vyhlásená ako II. kolo 8. júna 1992. Sťažovateľ sa prihlásil do dražby prihláškou v deň jej konania. Na tento účel si na základe žiadosti zo 7. júla 1992 vybavil v S. úver za účelom zloženia dražobnej zábezpeky vo výške 2 779 100 Sk. Sťažovateľ sa na dražbe zúčastnil ako fyzická osoba, nie v mene spoločnosti S., s. r. o. V čase konania dražby táto spoločnosť ešte nebola zapísaná do obchodného registra. V zápisnici o dražbe bolo taktiež uvedené, že vydražiteľom je sťažovateľ ako fyzická osoba. Sťažovateľ nadobudol vlastníctvo k predmetu dražby príklepom. Sťažovateľ požiadal S. o úver v sume 11 113 900 Sk, aby mohol doplatiť zvyšok ceny za vydražený objekt. Jeho žiadosti bolo vyhovené 10. augusta 1992. List vlastníctva na predmetné nehnuteľnosti bol založený pre spoločnosť S., s. r. o. Podľa názoru sťažovateľa však spoločnosť S., s. r. o., nenadobudla vlastnícke právo k vydraženým nehnuteľnostiam. O skutočnosti, že vlastníkom nehnuteľností sa stal sťažovateľ ako fyzická osoba, a nie spoločnosť S., s. r. o., podľa názoru sťažovateľa svedčí aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Obo 52/2000 z 24. októbra 2000, ktorým bol zaviazaný na zaplatenie zásob, ktoré prevzal po vydražení predmetnej nehnuteľnosti. Žalovaný N., a. s., sa stal vlastníkom predmetných nehnuteľností v exekúcii na základe uznesenia

okresného súdu sp. zn. Er 949/97 zo 7. októbra 1997, ktorým okresný súd schválil príklep udelený na dražbe nehnuteľností 22. septembra 1997.

Okresný súd prvýkrát rozhodol rozsudkom z 2. júla 2003, ktorým žalobe vyhovel tak, že určil, že sťažovateľ je vlastníkom sporných nehnuteľností a žalovanému uložil povinnosť ich vypratať. Na odvolanie žalovaného zo 7. októbra 2003 krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 254/2003 uznesením zo 4. mája 2004 zrušil prvostupňový rozsudok a vyslovil právny názor, podľa ktorého žalobca dražil ako zástupca spoločnosti S., s. r. o. Na základe tohto právneho názoru odvolacieho súdu následne okresný súd rozsudkom zo 16. novembra 2005 žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca 1. februára 2006. Krajský súd 9. mája 2006 v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 61/2006 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalobca proti rozsudku odvolacieho súdu nepodal dovolanie z dôvodu, že podľa § 238 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Odvolací súd však vo výroku svojho rozhodnutia nevyslovil prípustnosť dovolania z dôvodu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Z tohto dôvodu sťažovateľ podal sťažnosť na ústavný súd.

Podľa sťažovateľa bolo rozhodnutím okresného súdu a krajského súdu porušené jeho základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11. ods. 1 listiny a základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že bola zamietnutá žaloba, ktorou navrhoval, aby súd určil vlastnícke právo k vydraženým nehnuteľnostiam v prospech sťažovateľa ako fyzickej osoby. Podľa jeho názoru rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu bol narušený princíp právnej istoty, princíp rovnosti a zásada rovnosti účastníkov konania.

Sťažovateľ si uplatňuje primerané finančné zadostučinenie vo výške 1 000 000 Sk z dôvodu, že porušením jeho základných práv mu vznikla nemajetková ujma a je v stave právnej neistoty. Dôvodom uplatnenia primeraného finančného zadostučinenia je aj to, že má vysoké záväzky, ktoré mu vznikli účasťou na dražbe spočívajúce nielen v povinnosti

zaplatiť istinu, ale aj úroky a úroky z omeškania, ktoré však nevie uspokojovať z dôvodu súdneho sporu porušujúceho jeho základné práva.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6 Co 61/2003-264 zo dňa 09. mája 2006, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22. 6. 2006 bolo porušené právo sťažovateľa Ing. M. V. vlastníť majetok, vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľa Ing. M. V. na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľa Ing. M. V. vyplývajúce z čl. 11. ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uviedla Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon.

Ústavný súd Slovenskej republiky ruší rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6 Co 61/2006-264 zo dňa 09. mája 2006 a vracia vec Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky ruší rozsudok Okresného súdu v Leviciach sp. zn. 7 C 216/2001-235 zo dňa 16. 11. 2005 a vracia vec Okresnému súdu v Leviciach na ďalšie konanie.

Taktiež navrhujem, aby mi ústavný súd Slovenskej republiky priznal v zmysle § 56 ods. 4 zákona č. 38/1993 Z. z. primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.000.000,- Sk.

Navrhujem, aby mi bola priznaná náhrada nákladov právneho zastupovania podľa § 11 ods. 2 a § 10 ods. 1 vyhl. 655/2004 Z. z. za jeden úkon právnej pomoci v sume 75.050,- Sk vychádzajúc z doloženej hodnoty veci v sume 31.179.990,- Sk.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli

porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 11. ods. 1 listiny každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 427/1990 Zb. vlastníctvo k veciam vydraženým príklepom licitátora prechádza na vydražiteľa, ktorý je povinný do 30 dní odo dňa dražby zaplatiť cenu dosiahnutú vydražením na osobitný účet príslušného orgánu republiky po odpočítaní zostatku dražobnej zábezpeky.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde skúmal, či v danom prípade nejde o nedostatok právomoci

ústavného súdu. Ústavný súd stabilne judikoval, že do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne (I. ÚS 24/00, III. ÚS 53/02). V nadväznosti na to je však nutné s ohľadom na okolnosti daného prípadu zdôrazniť, že aj taký zásah podlieha princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu a je preto podmienený tým, že zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne konanie všeobecného súdu nie je napravitelné účinným procesným prostriedkom alebo postupom nadriadeného alebo všeobecného súdu inštančne vyššieho stupňa.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že podstata základného práva priznaného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v prvom rade v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde, pričom tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola namietanému právu poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenie o súdnej ochrane vykonávajú, a teda že základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale ju aj v určitej kvalite, t. j. zákonom ustanoveným postupom súdu, dostať. Ďalej uviedol, že postup súdov v konaní o veci a jeho kvalita ustanovená zákonom je vyjadrením práva na súdnu ochranu účastníka konania vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy. Nakoniec zdôraznil, že ochranu základným právam a slobodám poskytujú predovšetkým všeobecné súdy, pričom ústavný súd súdnu ochranu v konaní o sťažnosti poskytuje iba vtedy, ak porušenie procesných práv účastníkov konania chránených zákonmi (napr. Občianskym súdnym poriadkom) je súčasne aj porušením základného práva alebo slobody upravených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 50/97, I. ÚS 54/97).

Na základe sťažnosti a rozsudkov okresného súdu a krajského súdu dospel ústavný súd k nasledovným zisteniam: Sťažovateľ sa domáha určenia vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam proti žalovanému N., a. s., ktorý ich nadobudol do svojho vlastníctva v exekúcii na základe uznesenia okresného súdu sp. zn. Er 949/97 zo 7. októbra 1997, ktorým okresný súd schválil príklep udelený na dražbe nehnuteľností 22. septembra 1997 v prospech spoločnosti N., a. s. Z odôvodnení sťažovateľom napadnutých rozhodnutí vyplýva, že v konaní vedenom na okresnom súde a krajskom súde bolo preukázané,

že žalobca konal pri dražbe od založenia spoločnosti S., s. r. o., 8. júla 1992 v jej mene ako zakladateľ. To vyplýva z prihlášky do dražby, ktorú žalobca podpísal za spoločnosť S., s. r. o. Tiež spoločník žalobcu v spoločnosti S., s. r. o., R. Š. splnomocnil žalobcu na dražbu predmetných nehnuteľností 10. júla 1992. V spise Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Z-2-29Cb 943/93 sa nachádzajú vyjadrenia sťažovateľa, z ktorých vyplýva vôľa navrhovateľa dražiť a nadobudnúť vlastníctvo k vydraženej nehnuteľnosti pre spoločnosť S., s. r. o. V spise najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 50/2000 sa nachádzajú vyjadrenia sťažovateľa, podľa ktorých jeho vôľou bolo nadobudnúť vlastníctvo k vydraženej nehnuteľnosti pre firmu S., s. r. o. Taktiež v potvrdení o predaji predmetných nehnuteľností je uvedené, že vlastníkom je spoločnosť S., s. r. o. Na základe toho bol pre spoločnosť S., s. r. o., založený list vlastníctva v katastri nehnuteľností na vydražený objekt. Úverová zmluva z 10. augusta 1992 so S., predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru na úhradu ceny za vydražený majetok, bola uzavretá nielen sťažovateľom, ale aj R. Š., ktorý bol spoločníkom spoločnosti S., s. r. o. Účastníkom zmluvy o zriadení záložného práva č. 268/92 z 21. októbra 1999 uzavretej so S., predmetom ktorej je vydražený majetok z malej privatizácie, bola spoločnosť S., s. r. o., a nie sťažovateľ. Z týchto dôvodov okresný súd zamietol žalobu a krajský súd potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu. Ústavný súd nezistil v namietaných rozsudkoch okresného súdu a krajského súdu také skutočnosti, ktoré by mali za následok porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny. Namietanými rozhodnutiami teda nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľa.

Keďže sťažovateľom napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu označených ustanovení ústavy a listiny a rozhodnutia oboch súdov nemajú charakter arbitrárneho alebo zjavne neodôvodneného rozhodnutia, ústavný súd nezistil ani ďalšie možnosti porušenia označených práv sťažovateľa, preto zistený skutkový stav bol základom pre záver, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia a sťažnosť odmietol už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2006